

זה הדדריך

ZO HADEREKH زوهديركه

גיליון 3, 18 בינואר 2017

ועידת פריז - חולשות ותועלת

להתנער מגורמים בממשלותיהם המתנגדים לפתרון שתי מדינות.

במהלך הוועידה הושמעו אמנם כמה הצהרות תקיפות יותר של נשיא צרפת פרנסואה הולנד ושל ז'אן מרק אירו, שר החוץ הצרפתי, שדיברו בנשימה אחת על 'מתנחלים וטרוריסטים' כגורמים מונעי הסכם. כן הייתה קריאה צרפתית לטראמפ שלא להעביר את שגרירות ארה"ב לירושלים. אבל אלה הן אמירות של הנהגה צרפתית פורשת וחלשה, ולא של הוועידה בכללותה.

תימוץ הוועידה חמישה ימים לפני כניסתו לנשיאות של דונאלד טראמפ, כשברקע גינוי הוועידה בפי הנשיא הנכנס, אכן מראה כמה הייתה הוועידה מעט מדי ומאוחר מדי. זו 'שירת הברבור' של ממשל אובמה, שלא היה נחרץ

במאמציו לעצור את ההתנחלויות במשך שמונה שנים, ומנסה ליצור אשליה רגע לפני היעלמו. כמה נלעג נראה קרי כשהוא מטלפן לנתניהו מפרז כדי להבטיח שלא יהיו צעדי המשך לוועידה, לא במועצת הביטחון ולא בפורום בינלאומי אחר!

ל'ועידת פריז' אין שיניים ביצועיות. עם זאת, היא מסמנת בכל זאת הסכמה עולמית רחבה לגבי הכרה בזכויות הלאומיות והטריטוריאליות של הפלסטינים והתנגדות לפעולות חד צדדיות מצד ישראל. החשיבות של הוועידה טמונה בסימון קבוצה רחבה של מדינות שלא יתמכו במדיניות אמריקאית חד צדדית ושלא יתייצבו לצד הימין המשיחי והפשיסטי הישראלי. סיפוח שטחים ישנה את מדינת ישראל ואת המאבק על דמותה. טראמפ והאנשים שסביבו אכן מסמרי שיער, אך עוד לא ברור לאן פניהם ביחסים עם סין, רוסיה ואירופה ובמזה"ת. האם אירופה יכולה להיות ציר נפרד מארצות הברית? גם זו שאלה שעדיין קשה לענות עליה. באירופה עצמה יתחוללו השנה שינויים גדולים, שכן האיחוד האירופי מקרטע; בריטניה יוצאת מהאיחוד האירופי; בצרפת בהולנד ובגרמניה יתקיימו בחירות והימין צפוי לעלות. המחר אכן ייראה אחרת, אבל כנראה לא כמו שביבי והמתנחלים מצפים.

ביום א' השבוע (15.1) התכנסה 'ועידת פריז' בהשתתפות 72 מדינות. היקף הוועידה היה מרשים. היו שם כל חברות מועצת הביטחון, כל מדינות אירופה, היו מדינות הליגה הערבית והמועצה המוסלמית וחלק ממדינות אפריקה. מי לא היו? החתן והכלה - ישראל והפלסטינים! "ועידת סרק" קרא נתניהו לוועידה, ובעיתונות הישראלית שלמחרת התפרסמה מודעת התרסה ענקית של מועצת יש"ע ושות' שקראה לסיפוח מעלה אדומים. "המחר קרוב מאד" אחרת והמחר קרוב מאד" - אמר ראש ממשלה מושחת שסביב צווארו מתהדקת חקירה משפטית ומתרחבת הקריאה להתפטרותו. "הכול עדיין בסדר", אמר האיש שקפץ מהגג כשחלף ביעף על פני חלון הקומה ה-20.

'ועידת פריז' התכנסה לאחר כשנה של מאמץ צרפתי לערוך ועידת שלום שתתניע מחדש את המו"מ התקוע בין הצדדים ושבה היו אמורים להשתתף הישראלים והפלסטינים. אך היא התקיימה ללא השתתפות שני הצדדים ובהצהרת סיכום דלילה וכללית מאוד, שקראה למו"מ ישיר בין הצדדים ויצאה נגד צעדים חד-צדדיים, נגד הרחבת ההתנחלויות, ולמען פתרון של שתי מדינות. למרות שהצהרת הסיכום של 'ועידת פריז' בירכה על החלטת מועצת הביטחון 2334, על דו"ח הקוורטט מיולי ועל נאום שר החוץ האמריקאי ג'ון קרי, היא לא אימצה מסמכים אלה כחלק מהחלטותיה, ויש בה פחות מאשר בהחלטות ההן. הוועידה נמנעה מהחלטת ההגדרה 'שטחים כבושים' על כל השטחים שנתפסו ע"י ישראל ביוני 67. הוועידה נמנעה מאימוץ הגדרה נפרדת של ישראל מהשטחים, שהיא בבסיס כל דרישה להחרמת תוצרת התנחלויות. הוועידה לא אימצה אפילו את הקווים לפתרון שנכללו בנאום קרי (גבולות על בסיס קווי 67, ירושלים כבירת שתי המדינות, פתרון מציאותי לסוגיית הפליטים, ביטחון לישראל וסיום הכיבוש). הוועידה לא כללה בהחלטתה קריאה, שהייתה בטיוטה, לנתניהו ולאבו מאזן

דברים בשם אומרם

המשפחה הלוחמת

"התקשרתי אתמול ליוני, אבא של רס"ן חגי בן ארי ז"ל, שנפצע אנושות בצוק איתן ונפטר השבוע מפצעיו. חשתי חובה מיוחדת דווקא בגלל שהייתי בקבינט ששלח אותו לקרב. סיפרתי לאבא שלו איך התברר לי שחגי ז"ל פיקד על הבן שלי בקורס קומנדו של חטיבת הצנחנים, ואז להפתעתי הוא סיפר לי שהוא עצמו היה עם אחי אלי ז"ל לפני שנים בקורס מפקדים בצבא. שיחה של שני ישראלים שמגלים תוך שתי שניות איך אנחנו מחוברים בטבורנו זה לזה. מדינה קטנה, משפחה גדולה, עם אחד."

(ח"כ ציפי לבני, המחנה הציוני 8.1)

תופסים טראמפ

"טראמפ הרכיב את הממשלה העשירה בתולדות ההיסטוריה האמריקאית, מלאה במיליונרים ובמיליארדרים עם תיקי השקעות פיננסיים מורכבים. רקס טילרסון שווה לפחות 300 מיליון דולר, אבל הוא רחוק מלהיות העשיר שבהם: ווילבור רוס, שר המסחר המיועד; בטסי דאבוס, שרת החינוך המיועדת; וסטיבן מנוצ'ין, שר האוצר המיועד, מחזיקים כל אחד בהון אישי של יותר ממיליארד דולר. בה בעת, שכבה של עשירים שמונו לתפקידים בכירים יוכלו לחסוך מאות מיליוני דולרים בתשלומי מס הכנסה, הודות להטבת מס מיוחדת שנוצרה כדי שאמריקאים עשירים לא יצטרכו לסרב למשרות בממשלה הפדרלית."

(ניו יורק טיימס, 5.1)

הילד של חלקנו

"ישראל היום' שוב ערכו סקר דעת קהל בקרב מדגם מייצג של יהודים בלבד, זאת אף שהסקר עסק בסוגיה הנוגעת לכל תושבי מדינת ישראל. הפעם נושא הסקר היה מתן חנינה לאלאור אזריה, החייל שהורשע בהריגת המחבל הפלסטיני עבד אל-פתאח א-שריף. באמצעות חברת הגל-החדש נשאלו 500 יהודים המהווים מדגם מייצג של האוכלוסייה היהודית בישראל 'האם אתה בעד או נגד מתן חנינה לחייל אלאור אזריה?'. 70% השיבו בחיוב, 19% נגד, והיתר נותרו ללא דעה. יהודים מהווים רק 74.8% מאוכלוסיית ישראל. 20.8% הם ערבים והיתר מוגדרים "אחרים" – נוצרים לא-ערבים ואנשים שאינם מסווגים לפי דת במרשם האוכלוסין. עובדים זרים אינם נכללים באומדן."

(העין השביעית, 5.1)

אזור ריק מיהודים

"סוסיא הוקם על ידי עשר משפחות שהיו ברובם בוגרי ישיבות. המקימים שאפו להקים מושב עובדים חקלאי ביהודה ושומרון ואזור הר חברון נבחר כיעד מצוין בשל היותו ריק מיהודים."

(ערוץ 7, 5.1)

מכתבים למערכת

אלאור אזריה לא לבד

משפטו של הסמל אלאור אזריה והקראת פסק דינו המרשיע ב-4 בינואר האחרון העלו והצפיתו מספר שאלות ותהיות, אשר הפרשנים הפוליטיים ברובם התעלמו מהן, מכולן או מחלקן:

* מדוע נמשכה החקירה כעשרה חודשים, כאשר הראיות היו ברורות כשמש: סרטון שהראה אחד לאחד את ביצוע הירי, תחקיר ראשוני ונזיפות הרמטכ"ל היוצא והחדש וראש הממשלה בגרסה הראשונה.

* מדוע ראש הממשלה ושרים מן הימין גיבו את מעשה ההרג: רה"מ בגירסה השנייה, שר החינוך בנט, שר הביטחון ליברמן ועוד...

* כיצד נוצר שסע כה עמוק בין הציבור הרחב למערכות המשפט? 60 עד 70 אחוזים מהאוכלוסייה הצדיקו את מעשהו של אזריה.

* מדוע בין המפגינים לטובת אזריה נכחו בעיקר הגרעין הקשה של "לה פמיליה" וחברי "להב"ה" ודגלו הצהוב של כהנא התנוסס מעליהם?

* מדוע הוצג משפט הירי במחבל כתופעה ייחודית ובלבדית, כאשר רק בשנה האחרונה היו כמאה מקרים דומים שדווחו בתקשורת, אך רובם לא הגיע למשפט?

מספר השאלות רב ביותר, ומנהיגות המדינה חייבת לתת להן תשובות חדות וברורות.

דן יהב, ת"א-יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:
zohaderekh@gmail.com
או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

חמישים שנה לכיבוש הקולות

חברון: הגירשת וגם ירשת

מתוך ידיעה של עמירה הס בעיתון "הארץ" (10.1): "המדינה הודיעה בחודש שעבר בתשובתה לבג"ץ כי לקרית ארבע אין סמכות לגבות ארנונה משני אחים פלסטינים שאדמתם וביתו של אחד מהם הוכנסו לתחום השיפוט של ההתנחלות, ושעל שטחם בנו מתנחלים בית כנסת. הודעות החיוב נשלחו לבעלי הקרקע לאחר שעתרו לבג"ץ, שהרשויות יסלקו משטחם את המבנה הבלתי חוקי שהקימו תושבי ההתנחלות. לפי המועצה, היא למדה לראשונה שהשטח שבבעלות האחים הפלסטינים נמצא בתחום השיפוט שלה רק מתשובת המדינה לאותה עתירה. אבל בתגובת המדינה לעתירה החדשה שהגישו האחים, נגד חיובם במס, מציינת הפרקליטות שיש לשים לב לחוסר ניקיון הכפיים של קרית ארבע שבהוצאת דרישות החיוב בנסיבות בהן הוצא. על חלקת האדמה הפרטית של שני האחים נבנה בתחילת 2003 מבנה המשמש בית כנסת ושנקרא חזון דוד. מאז הרס אותו המינהל האזרחי כבר עשרות פעמים."

והדגיש כי ההתנחלויות הן הבעיה המרכזית העומדת בין שני העמים והמכשול המרכזי בפני הסכם השלום המיוחל. הוא הגדיר את טענתו של ראש הממשלה בנימין נתניהו, לפיה הפלסטינים אינם מכירים בקיומה של ישראל, כמגוחכת, שכן הוא הזמין ישראלים ממדינת ישראל לבוא לבקר ברמאללה ולא בפעם הראשונה.

מסך ערפל מדיני

התגובות הישראליות הרשמיות לוועידת השלום הצרפתית עמוסות בגינויים חמורים. אך דבריו של עבאס ברמאללה מבהירים, מדוע ההשתלחות הקולנית של השלטון הישראלי היא מסך ערפל. בתגובה המגנה את הוועידה, דיבר מנכ"ל משרד החוץ היוצא, דורי גולד, על "משא ומתן ישיר" כדרך היחידה לעשות שלום, אך הוסיף כצפוי את התנאי "ללא תנאים מוקדמים", שמשמעותו – לברר על שלום ולהמשיך בהתנחלויות.

בוועידת השלום קראו נציגי 70 המדינות המשתתפות לשני הצדדים להתחייב לפתרון על בסיס גבולות 1967, ולנקוט "צעדים דחופים על מנת להפוך את המגמות השליליות הנוכחיות בשטח, כולל מעשי האלימות המתמשכים ופעילות ההתנחלויות, ולפתוח במשא ומתן ישיר". קריאת הסיכום של הוועידה, כמו גם נכונותו המתמשכת של עבאס לדרך המשא ומתן, חושפות שוב שהבעיה אינה בדרישה למו"מ, אלא ההתנגדות של הממשלה למדינה פלסטינית בצד ישראל.

ליברמן שוב עוזר שלא מדעת

ברמאללה, בכל מקרה, ממשכים לטפח קשרים עם הציבור הישראלי. גם כאשר ממשלת נתניהו אינה שותפה לשלום, הם מתעקשים שהישראלים הם הקבוצה שאיתה יש לדבר. לזכרוננו זיאת עבדאללה, אחד מחברי הוועדה לאינטראקציה, ישנה התעניינות רבה במפגשים שמארגנת הוועידה בקרב הציבור הישראלי, בעיקר מאז החלטתו של שר הביטחון, אביגדור ליברמן, לאסור את כניסתו של מוחמד אל-מדני, יושב ראש הוועדה, לישראל. "לאחרונה" סיפר עבדאללה, "הגיעה קבוצה גדולה של חרדים וביקרה במוזיאון מחמוד דרוויש. כמעט תמיד המפגשים מעוררים עניין רב ותגובות חיוביות". ראש עיריית נס ציונה, יוסי שבו, איש ליכוד ותיק, שהזמין את אל-מדני וקבוצת בכירים ברושת לבקר בעיר, ציין כי אל-מדני לא בא לעשות פרופגנדה אלא דיבר על חשיבות הקשר בין ישראלים לפלסטינים, על ביקורי תלמידים הדדיים ואירועי ספורט משותפים. לכתבי "ידיעות אחרונות" אמר: "אני לא מבין את שלילת היתר הכניסה שלו. זו החלטה לא חכמה בכלל. אם הוא לא מחבל, אין שום סיבה לא לתת לו לבוא לכאן".

נדמה שישראל הרשמית איבדה את הצורך לדבר בהגיון או להעמיד פנים שזה מה שהיא עושה. הניסיון לתלות את כישלון השלום בפלסטינים "שמסיתים ואינם מכירים בישראל", בעוד ששרים בכירים מדברים על סיפוח - הופך את התנהלות נתניהו למרגיזה במיוחד.

הניסיון השקוף של ראש הממשלה לגרור את מנהיגי העולם לשתף פעולה עם הפוליטיקה הכה צינית שהוא מוביל, יכולה להתפרש כזלזול בהיגיון הפשוט של בני האדם. מדבריו של ראש העיר שבו, ולאור הצלחתה של הוועדה לאינטראקציה לדבר אל קבוצות שונות בחברה הישראלית, נראה כי גם בישראל אנשים עשויים להיעלב מאותו זלזול עקבי באינטליגנציה. מנקודת מבט זו, הפחד של שר הביטחון וראש הממשלה מקשר ישיר בין ישראלים לפלסטינים, בהחלט מובן.

אבו מאזן ואורי אבנרי עם אנשי דת במפגש (צילום: הוועדה לאינטראקציה)

דיווח מביקור במוקטעה:

ברמאללה לא

מחכים לנתניהו

מאת תמר קצירי

בתחילת החודש (5.1) התכנסו קרוב למאתיים ישראלים, ואני ביניהם, ליד רכבת מרכז בתל אביב, בדרכם למפגש עם יושב ראש הרשות הפלסטינית, מחמוד עבאס במוקטעה. את המפגש ארגנה הוועדה הפלסטינית לאינטראקציה עם החברה בישראל יחד עם ארגוני שלום ישראליים. מטרת ההתכנסות הייתה תמיכה ביושב ראש הרשות, אבו מאזן, לקראת ועידת השלום הצרפתית שנערכה בשבוע האחרון (ר' שער) ללא נוכחות ישראלית או פלסטינית.

המסע המרגש לרמאללה התחיל, כאמור, סמוך לתחנת הרכבת. בירידה לאיילון דרום עמדו חמישה מעשנים, ניגשתי בזהירות ונעצתי בהם מבט מבולבל: רציתי לבדוק אם הם יזהו את החשש בעיניים ויפטרו אותי מלשאל, אם הם נמנים עם הקבוצה שנוסעת לרמאללה – כן, זו הייתה הקבוצה הנכונה.

הטיול התחיל בעלייה ובירידה של ארגונים ויחידים. מישהו אמר שהוא מהקבוצה של אלי. שני הנחמדים מהטלוויזיה החברתית שעישנו קודם בחוץ גם היו בקבוצה של אלי וירדו מהאוטובוס ואני אחריהם. את אלי לא פגשתי.

שעה ארוכה של עלייה וירידה מהאוטובוסים עברה, וכמעט כל באי הכנס מצאו את מקומם פרט לקבוצה של אלי (שנטשתי בינתיים) שנותרה מאחור. כשהגענו לרמאללה, קיבלנו את הבשורה הנוראה מכל – אסור להיכנס עם טלפונים סלולריים למפגש. מחאה רבתי נשמעה באוטובוס ואנשי הביטחון נראו עייפים כשהחזירו את הפעילים הנמרצים לאוטובוס כדי להיפטר מהטלפונים, אחרי שהסלולאריים המוסתרים צפצפו בגלאי המתכות בכניסה לאולם.

החלל בו נערך הכינוס נראה כמו אולם ספורט בלה בתיכון. על הבמה, בצידו של אבו מאזן, ישב אורי אבנרי. אבנרי דיבר על שנים ארוכות של הכרות עם אבו מאזן וכיצד תמיד היה איש של שלום. אבנרי ציין כי הוא בן 93 ועבאס בן 81 ושניהם עוד מקווים להיות עדים לשלום. נציגי ארגוני השלום השונים העניקו לראים מתנה בסוף כל נאום ובתמורה זכו לחיבוק חם ונשיקות.

אבו מאזן התחיל את נאומו בציון העובדה שבין כל יושבי החדר כבר שורר שלום. הוא דיבר על הנושאים המוכרים,

תקצוב לקוי לחדרים לטיפול

בנפגעות תקיפה מינית

הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי, בראשות ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש, הרשימה המשותפת) קיימה (10.1) דיון בנושא טיוב הטיפול הראשוני בנפגעות ובנפגעי אלימות מינית בחדרי המיון ובחדרים האקוטיים, וזאת במסגרת יום המודעות לבריאות, אשר צוין בכנסת. יו"ר הוועדה אמרה בתחילת הדיון: "כמי שנאבקה לתמיכה ולטיפול בנפגעות תקיפה מינית, שמחנו בהקמת החדרים האקוטיים וראינו בזה סיוע משמעותי לנפגעות עצמן. ראינו בבדיקות הללו קודם כל תמיכה ועזרה להן, יחד עם שמירה על זכותן להתקדם באפשרות של הגשת תלונה, אם יבחרו בכך. המצב כיום הוא תמרון אזהרה חמור בפנינו – ישנם חסמים בנגישות לחדרים, קיים מחסור בהכשרות לצוותים הקיימים וחסרה רגולציה מטעם משרד הבריאות".

סגנית יו"ר הארגון "אחת מתוך אחת", יעל שרר, מסרה בדיון ש"החדר האקוטי בבית החולים סורוקה מספק שירות לאזור של 2.1 מיליון תושבים, מיליון בהדסה עין כרם, 900 אלף בבני ציון והחדר בבית החולים וולפסון ל-3.3 מיליון. ברור מזה שלתושבים ולאזורים רבים יש בעיה עם עצם הנגישות לחדרים. הטיפול בחדר מושפע מהעומס הקיים עליו ברמת הלחץ וזמני ההמתנה. המתנה היא כמוכּן בעיה חמורה יותר בחדרי המיון הכלליים, אשר גם לא מטפלים נכון בראיות ופוגעים בהליכים משפטיים בשל מחסור בהכשרה ייעודית לצוות, וכו'-בזמן לא תמיד מיידעים נפגעות על החדרים האקוטיים. בדיון בין טיפול טוב למעט נשים או טיפול בינוני להרבה נשים, אנחנו היום בטיפול גרוע למעט נשים, כאשר רק 676 נפגעות ונפגעים הגיעו לחדרים האקוטיים ב-2015, וזו אפילו ירידה לעומת 2014".

יצוין שבדיון השתתפו מנהלות כלל החדרים האקוטיים בבתי החולים השונים, אשר פירטו לוועדה לגבי השירותים השונים בכל אחד מהם, באופן שהצביע על העובדה, כי אינם פועלים לפי נוהל אחיד ומסודר. הוועדה שמעה בדיון גם מספר עדויות על הטיפול בחדרים, ובלטה בהן עדותה של ג'י: "לאחר אונס ב-2013, הגעתי לחדר האקוטי בוולפסון לאחר שהובטח לי בטלפון שתלווה אותי מישהי לאורך כל הזמן. ברגע שאמרתי להן כי אני לא מעוניינת להגיש תלונה, הופנית למיון נשים והושארתי שם לבד. זה כלל חקירה של שני שוטרים במסדרון והמתנה של שעתיים. לאחר מכן הבדיקה הייתה פולשנית, ונותרתי עם זיהום וצלקות, פיזיות ונפשיות. שוחרתי בלי ליווי, בלי טיפול המשך ובלי אף אחד שידאג לי. היום אני לא ממליצה לאף אחת להתקרב לחדר אקוטי – זו היא טראומה גדולה יותר מהאונס וההשפעות ממשיות ללוות אותי".

יו"ר הוועדה, ח"כ תומא-סלימאן, סיכמה: "אני מזועזעת שמשדד הבריאות טרם החליט כמה תקציב יקצה להמשך פעילות החדרים האקוטיים. כל שנה אנו נאלצות להיאבק על אותה פת לחם, מבלי יכולת להגיע לארוחה שלמה". לדבריה, "אני מאד מודאגת מחוסר האחידות בנהלים ובשאלונים בין המרכזים, אך שמחה לשמוע שבמשרד פועלים לסטנדרטיזציה. אני מציעה שמרכזי הסיוע והמשטרה וכל הגורמים בעניין יהיו חלק מבניית הנהלים. הגיע הזמן שמשדד הבריאות גם יקים מנגנון פיקוח ורגולציה ברור על החדרים, ולא יחכה שנשים יתלוננו כדי לברוק את הפעילות. בנוסף יש להגות תכנית מיוחדת להכשרת רופאות ערביות לכלל המרכזים הקיימים".

התעניינות גוברת

ב"שוברים שתיקה"

בעקבות החוק החדש

מנכ"לית ארגון "שוברים שתיקה", יולי נובק, אמרה בשבוע שעבר (8.1) כי גם אם החוק שמקדמים שר החינוך נפתלי בנט ויו"ר יש עתיד יאיר לפיד נגד כניסת חברי ארגונה לבתי ספר יעבור - "הוא לא יסתום לנו את הפה". בהודעה מטעמה מסרה נובק, כי "האובססיה של בנט להשתיק את שוברים שתיקה רק מגבירה את התעניינותם של בני נוער לשמוע מחיילים על הכיבוש". עוד אמרה נובק, כי "מצער ומגוחך כל כך לראות איך יאיר לפיד הופך שוב לאידיוט השימושי של הסמוטריציים במסע שלהם להרס הדמוקרטיה והמשך הכיבוש וההתנחלויות".

הצעת חוק "שוברים שתיקה", שנועדה למנוע מארגונים "נגד צה"ל" להיכנס לבתי ספר אושרה פה אחד בוועדת השרים לחקיקה. החוק מאפשר לשר החינוך לקבוע כללים למניעת פעילות ארגונים בבתי ספר, אם ארגונים אלה "עומדים בסתירה למטרות החינוך הממלכתי". הצעת החוק קודמה בהליך מזורז, על רקע הפענות של נציגי הארגון "שוברים שתיקה" במוסדות חינוך ברחבי הארץ. בדברי ההסבר להצעה נכתב, כי מטרתה "להקנות לשר החינוך כראש המערכת וכזה הנושא באחריות על תלמידי ישראל את הסמכות לאסור על אישים או ארגונים שאינם חלק ממערכת החינוך לקיים פעילות בתוך המוסד חינוכי כאשר אופי הפעילות הוא כזה החותר תחת מטרות החינוך, או כזה הפועל לפגוע בחיילי צה"ל שהם קונצנזוס בחברה הישראלית".

מחרימים תומכי חרם

ועדת הפנים של הכנסת אישרה (11.1) לקריאה שנייה ושלישית את הצעת החוק שתאסור על הענקת אשרת כניסה או רישיון שהייה בישראל לאזרחים זרים שקראו לחרם על ישראל. החוק משנה את סעיפי החוק הקיים, המעניקים אשרה אוטומטית אך מאפשרים לשר הפנים לשלול כניסה של אדם שקרא לחרם על ישראל. התיקון מקנה לשר הפנים סמכות ושיקול הדעת להתיר כניסתו של אדם אשר כניסתו נאסרה בנוסח החדש.

את הצעת החוק קידמו חברי הכנסת בצלאל סמוטריץ' (הבית היהודי) ורועי פולקמן (כולנו) במסגרת המאבק של הממשלה ב-BDS. לפי ההצעה, הכניסה לישראל תיאסר בשני מקרים במקרה שאזרח זר קורא במודע ובפומבי לחרם על ישראל, ובמקרה שהאזרח מייצג ארגון שקורא לחרם.

הריסה למען הישרדות פוליטית

תגובה חריפה להרס הבתים בקלנסווה

ח"כ לשעבר ברכה (חד"ש), אמר לעיתונאים במהלך האירוע בקלנסווה: "העצרת היא מסר לממשלה שאינה יכולה להרוס בתים והציבור הערבי יישאר אדיש. אני מעריך שראש הממשלה מנסה ליצור לא רק מחזה של חורבות, אלא גם מחזה של דמים, ואני קורא לו לא לדרדר את המצב בגלל גחמותיו ומצוקותיו. אנחנו ננהל מאבק על הבית, מאבק על עצם קיומנו ונבנה את הבתים מחדש."

יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ עודה, אמר בקלנסווה: "אלפים יצאו היום להשתתף בהפגנה, משפחות שלמות, נשים גבריים וילדים, במספרים חסרי תקדים בשנים האחרונות, בקריאה ברורה נגד הפשע והאכזריות של הריסת בתים שנבנו על אדמה פרטית. הציבור הערבי כבר יודע שראש הממשלה החליט לסמן אותו כאויב מספר אחת, ועכשיו הוא מנסה להסתיר את השחיתות שלו בהרס ובהסתה פרועה."

מוזכ"ל המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י), עאדל עאמר, אמר בעקבות ההריסות: "פשע ההריסה בקלנסווה הוא עוד צעד חריף של ממשלת הימין שמעמיקה את מדיניות הקיפוח והנישול. יש לבחון את על פשעי הממשלה היום בהקשר פוליטי – ככל שחבל פרשיות השחיתות הרבות מתהדק על צוואר נתניהו, כך הוא מחריף את צעדיו נגד האוכלוסייה הערבית כאמצעי הסחה. אך הריסת הבתים וליבוי השנאה לא ישחררו את נתניהו מהתסכוכת אליה הוא נקלע בשירות בעלי ההון."

ביום השביעה, שהתקיימה למחרת ההריסה (11.1), כ-150 סטודנטים ערבים ויהודים הפגינו באוניברסיטת תל-אביב נגד מדיניות הריסת הבתים של ממשלת ישראל. ח"כ עאידה תומא סלימאן וח"כ עבדאללה אבו מערוף (חד"ש), הרשימה המשותפת) השתתפו בהפגנה יחד עם תא הסטודנטים של חד"ש ותנועות סטודנטיליות נוספות. בנאומה, קראה ח"כ תומא-סלימאן להסיר את איום ההריסה מעל עשרות אלפי הבתים ולאשר את תכנית המתאר והבנייה ביישובים הערביים: "מה הם רוצים? שנפסיק לחיות? שנפסיק להתקיים? ביבי נתניהו דיבר עלינו כאילו הוא אנו האויב. הוא שכח שקלנסווה נמצאת בתוך מדינת ישראל ואנחנו אזרחים פה, וגם לנו מגיעות זכויות."

באותו בוקר ביקר ח"כ דב חנין (חד"ש), הרשימה המשותפת) בקלנסווה. ביישוב שוחח ח"כ חנין עם המשפחות שבתיהן נהרסו. בפגישה עם ועד הפעולה של התושבים אמר חנין: "כואב הלב לראות את המשפחות שבתיהן נהרסו. אלה בתים שנבנו על אדמה פרטית. אין כל דימיון בין פרשת עמונה לבין הריסת הבתים בקלנסווה. לכן זו חוצפה מצד נתניהו לקרוא לזה 'הגשמת שוויון', והוסיף: 'הרי כך בדיוק נראית אפליה מקוממת. הסתה נגד המיעוט היא מבלטו האחרון של הנבל'."

יצוין שאירועי מחאה, בהובלת פעילי חד"ש, התקיימו גם באום אל-פחם, בעראבה ובסח'נין ביום ו' (13.1) ובריינה, בעכו, בשפרעם ובנצרת בשבת (14.1).

ח"כ עודה יחד עם חוסאם מכלוף, תושב קלנסווה, שביתו נהרס. ברקע: עצרת האלפים נגד הריסת בתים (צילום: הרשימה המשותפת)

אלפים רבים הפגינו (13.1) ברחובות קלנסווה נגד הריסת הבתים בעיר במהלך השבוע, בהם חברי כנסת של הרשימה המשותפת בראשות ח"כ איימן עודה (חד"ש), יו"ר ועדת המעקב של האזרחים הערבים בישראל, ח"כ לשעבר מוחמד ברכה (חד"ש); מוזכ"ל מק"י, עאדל עאמר, ומוזכיר חד"ש, מנצור דהאמשה.

המחאה בקלנסווה החלה בתהלוכה שיצאה ממרכז העיר והסתיימה באתר שבו נהרסו שלושה בתים. בעצרת בקלנסווה הודיעו שהוקמה קרן מיוחדת לגיוס כספים במטרה לבנות מחדש את הבתים שנהרסו. המבצע לגיוס הכספים החל במהלך תפילות יום השישי ברחבי הארץ. בעצרת בתום ההפגנה, קרא חוסאם מכלוף, תושב שביתו נהרס, לחברי הכנסת, לראשי הרשויות ולמנהיגים הערבים להתגייס למען המשפחות: "אנחנו נישאר כאן על אדמתנו ושום דבר לא יזיז אותנו מכאן, הם יכולים להרוס את הבתים אבל הם לא יהרסו את נפשנו."

אחד עשר בתים נהרסו בשבוע שעבר (10.11) בידי היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה של משרד האוצר, ובסיוע המשטרה. הבתים שנהרסו, חלקם בשלבי בנייה סופיים, היו בבעלות ארבע משפחות שבנו אותם על קרקע שבבעלותן ויועדה לחקלאות. לדבריהן, נודע להן לגבי הוצאת צו הריסה מינהלי לבתים רק יומיים לפני ההריסה, כך שהן לא הספיקו להתמודד עמו מבחינה משפטית ולמנוע את המהלך.

בעקבות הריסת המבנים הודיע ראש העיר קלנסווה, עבד אל-בסאט סלאמה, כי בכוונתו להתפטר מתפקידו. כמו כן, נערכה ישיבת חירום בהשתתפות וועדת המעקב וחברי הכנסת של הרשימה המשותפת, שקראו לשביתה כללית ביום המחרת ביישובים הערביים. מליאת ועדת המעקב תתכנס שוב על מנת לתכנן צעדי מחאה נוספים. יו"ר ועדת המעקב,

הנשיא שהיה והנשיא שיהיה

מבט על כהונת אובמה על סף עידן טראמפ

אובמה וטראמפ בחדר הסגלגל (צילום: הבית הלבן)

מאת נמרוד פלשנברג

ב-20 בינואר יושבע הנשיא ה-45 של ארצות הברית, דונלד ג'יי טראמפ. איל ההון הגס, שארגו הכלים שלו נע בין עלבונות גזעניים להטרדות מיניות, הספיק להודיע כבר על מינויו של הקבינט העשיר והשמרני ביותר בעשרות השנים האחרונות. לדוגמא, שר החוץ המיועד שלו, רקס טילרסון, שימש כמנכ"ל של חברת הנפט הענקית אקסון מוביל.

אך הקבינט לא רק עשיר במיוחד; סדרת מינויים מסמנת חזרה למדיניות חוץ אגרסיבית ושתלטנית בסגנון הניאו-שמרני

שאפיין את הממסד הרפובליקני בעבר. טראמפ אולי מדבר כמו בדלן-פופוליסט, אבל הכוורת בה הוא מקיף את עצמו מסמנת אגרסיביות וכוחנות אמריקאית מתחדשת, שתשפיע על כל העולם, כנראה לרעה.

לקראת כניסתו של טראמפ לתפקיד הנשיא, ולאור אי הודאות הגדולה שמתלווה לכהונתו ברמה הבינלאומית, כדאי לעצור ולבחון את שמונה השנים האחרונות של האימפריאליזם האמריקאי תחת הנשיא אובמה, ולראות מה השתנה, איך עוצבה מדיניות החוץ של אובמה ומהן האפשרויות שהיא מותירה לטראמפ.

אלימות פוטנציאלית במקום אלימות ממומשת

את כהונת אובמה מן הראוי לנתח על רקע היחלשותה המשמעותית של ארה"ב בזירה הבינלאומית עקב המשבר הכלכלי החמור שהחל ב-2007 בוול סטריט, ושתי המלחמות האסוניות שיזם ממשל בוש בעיראק ובאפגניסטאן. אירועים אלה סימנו שינוי כמותי ואיכותי בתפקידה ההגמוני של ארה"ב בעולם. המשבר הניאו-ליברלי המתמשך, כמו גם המלחמות האיומות שמפרקות עד היום את המזרח התיכון – הם ביטויים של חולשה של מעצמה שמעמדה מתערער.

המרקסיסט הבריטי אלכס קליניקוס תיאר את מעמדה של ארה"ב היום בהשוואה למעמדה של בריטניה בין שתי מלחמות העולם. כמו בריטניה אז, ארה"ב היא עדיין המעצמה החזקה ביותר ובעלת ההשפעה הגדולה ביותר; אך בדומה לתקופה ההיא, כוחות חדשים מערערים את ההגמוניה שלה אט אט. אם בשנות השלושים כוחות אלה היו גרמניה וארה"ב, הרי היום, בסוף עידן החד-קוטביות האמריקאית, המערכת הקפיטליסטית הגלובאלית מצמיחה מספר מוקדי כוח כלכליים – האיחוד האירופי תחת הגמוניה גרמנית, יפן ומדינות BRICS השונות – ברזיל, רוסיה, הודו, סין ודרום אפריקה, הפכו או נותרו כולם שחקנים מעצמתיים משמעותיים בזירה הבינלאומית. מוקד הדינמיות של ההון הגלובאלי כיום אינו במערב הפוסט-תעשייתי, כי אם בדרום מזרח אסיה, שם נפרצים שווקים חדשים של עבודה וצריכה.

היחלשות כלכלית יחסית זו של ארצות הברית היא תוצאה של מעבר של הכלכלה האמריקאית (ותהליכים דומים מתרחשים גם באירופה) מתעשייה לשירותים. אך היחלשות זו לא לוותה בצמצום של הפריסה הצבאית של ארה"ב, כי אם להיפך. מספר חברות נאט"ו, הכלי המרכזי של השליטה הצבאית האמריקאית בעולם, גדל מ-16 ל-28 מדינות מאז 1999. בסיסים צבאיים של ארה"ב פזורים וממשיכים להתפרס ברחבי העולם, ותעשיית הנשק האמריקאית מובילה עדיין את כלכלת המלחמות העולמית. גם תעשיית הניטור והריגול הענפה, קבלני הביטחון הפרטיים ומחנות הכליאה העלומים, מוסיפים להתקיים כתעשיות בעלות דומיננטיות אמריקאית גדולה.

אך במסגרת המגמה של חימוש והתחזקות צבאית אמריקאית, לה אין מקבילה בשום מדינה אחרת (לא רוסיה עם תקציב צבאי קטן לעומת ארה"ב, אך גם לא סין), פנה ממשל אובמה לכיוון אחר מזה של הנשיא שקדם לו. הפריסה הצבאית התרחבה בתקופתו, אך לא כך ההפעלה של כוח. אובמה לא היה ניאו-שמרן עם עמדה גיאו-פוליטית אידיאולוגית הרואה כתפקידה של ארצות הברית להפיץ דמוקרטיה או לפעול בכל מקום בו היא יכולה להתערב. ממשלו התאפיין בגישה ריאליסטית, ששמרה על האינטרסים המידיים של ההון האמריקאי, אך לא בצורות הרפתקניות מדי.

לעומת ממשל בוש, תחת שלטונו של אובמה הפחיתה ארה"ב בצורה דרסטית את ההתערבויות הצבאיות האלימות שלה. ארה"ב לא פלשה קרקעית לשום מדינה, ואף התערבויותיה בהפצצות מהאוויר, בלוב ובסוריה, נעשו ככינוי שני לכוחות אירופיים. התחומים בהם הייתה עליה משמעותית בהפעלת כוח אמריקאי בעולם, הם מתקפות של מל"טים ומזל"טים בכל העולם, שאותם אובמה אישר וקידם

מולו הוא יפעל. ההערכות הן, שהאפשרות לביטול הסכם הגרעין עצמו נמוכה, אך ישנן דרכים אחרות בהן טראמפ עלול להסלים את היחסים בין ארה"ב לאיראן.

3. **הפניה לאסיה:** הנקודה הדוקטרינית המוצהרת והמובהקת ביותר של מדיניות החוץ של אובמה הייתה 'הפניה לאסיה', כלומר – העברת כובד משקלה הגיאוגרפי-אסטרטגי של ארה"ב לאזור הפסיפי. לעומת עמדתו בתחילת הכהונה (נאום קהיר), אובמה בשלהי הכהונה מעריך שארה"ב השקיעה יותר מדי מאמצים וכוח במזרח התיכון, כשלמעשה העתיד של הקפיטליזם הגלובאלי נמצא באסיה.

הסכם הסחר הענקי (TPP) אותו קידם אובמה עם מדינות כמו וייטנאם, סינגפור, מלזיה ויפן, כשותפות העתידיות של ההון האמריקאי, הוא מהלך איגוף של הכלכלה הסינית על ידי כריתת הסכמים עם שכנותיה הקרובות, וניצול כוח העבודה הזול שלהן על רקע עליית השכר המשמעותית בסין. לכך יש להוסיף את המעורבות הגוברת של ארה"ב בים סין הדרומי ובאזורים הסובבים את יפן, בהם ישנם מתחים משמעותיים בין שלוש הכלכלות הגדולות בעולם – ארה"ב, סין ויפן.

טראמפ, כך נראה, מבין את החשיבות של הצמיחה הכלכלית בדרום מזרח אסיה. מבחינה רטורית לכל הפחות, הוא מדבר על כלכלה פרוטקציוניסטית המונעת העברת משרות מארה"ב למזרח. להבטחה לא אמינה זו יש להוסיף את יחסו האגרסיבי למדי כלפי סין, אותה הוא מסמן כאויבת המעצמתית המרכזית שלו, על חשבון רוסיה, איתה הוא צפוי לפתח יחסי קרבה.

בסיכום, השינויים המשמעותיים שקידם אובמה יותירו חותם על הפוליטיקה והכלכלה הגלובאליות, לטוב ולרע, אך נוכח הבלתי-צפוי במדיניות של הגזען המיליארדר, אולי עוד נתגעגע לתקופתו.

לפני חילופי הנשיאים:

צעדים לקירוב קובה וארה"ב

נשיא ארה"ב היוצא ברק אובמה הודיע (12.1) כי שם קץ למדיניות בת 22 שנה שהעניקה לכל המהגרים הקובנים שהגיעו לארה"ב אשרת שהייה חוקית וסיוע כספי, גם כאשר הגיעו ללא ויזה. מדובר בצעד לא צפוי שהממשלה בקובה דרשה את ביצועו זה זמן רב. "בצעד זה אנחנו מתייחסים למהגרים מקובה באותו אופן שאנחנו מתייחסים למהגרים מכל מדינה אחרת" – אמר אובמה. ההחלטה הזאת מסכמת את אחד מהישגיו ההיסטוריים של הנשיא אובמה, שהודיע לפני יותר משנתיים על הפשרת היחסים עם האי הסוציאליסטי. הצעדים שנקטו הממשלים האמריקאיים בנושא ההגירה כלפי קובה במשך יותר משני עשורים, בייחוד החוק העוסק בקליטתם של רופאים קובנים בארה"ב, הוגדרו בהוואנה כ"עידוד לבריחת מוחות".

נשיא קובה ראול קסטרו נפגש (13.1) עם ראש לשכת המסחר של ארצות הברית כהכנה לקראת כניסתו של הנשיא הנבחר דונלד טראמפ לתפקיד. הלשכה האיצה בממשלת קובה לחתום על כמה הסכמים עם חברות גדולות בארצות הברית לפני שאובמה יעזוב את תפקידו ב-20 בינואר. השבוע נחתמה עסקת הייצוא הראשונה מקובה לארה"ב, לראשונה מזה יותר מחמישים שנה.

ממש ברמה האישית, ותעשיית הריגול ולוחמת הסייבר, התופסת נפח משמעותי יותר במאבקים בזירה הגלובלית בעידן השינויים הטכנולוגיים.

נפט, גרעין ואסיה

קשה עד בלתי אפשרי לסכם את כל השינויים והמגמות שבמדיניות החוץ האמריקאית לאורך שמונה שנים. לכן אציין רק מספר נושאים מרכזיים – בהחלט לא מספקים – של מדיניות החוץ של אובמה, שלפי דעתי יש לבחון על רקע כניסתו המתקרבת והמאיימת של טראמפ לבית הלבן:

1. **פראקינג:** באופן אירוני, מהלך מדיניות החוץ המשמעותי ביותר של אובמה היה למעשה מהלך של מדיניות פנים. תעשיית פצלי השמן, שגדלה באופן מסחרר בתקופתו של אובמה, היא אסון סביבתי, אך היא חיסלה בפועל את התלות האמריקאית בנפט מזרח תיכוני. היבוא לארה"ב של נפט זר ירד במחצית, בעוד שהייצור המקומי שלו הוכפל. המשמעות המרכזית של שינוי זה היא היחלשות ממשית של הברית הסעודית-אמריקאית והתרחקות כללית של ארצות הברית מהמזרח התיכון. מגמה זו, בגלל הקשר העמוק שלה לכלכלת הנפט האמריקאית, וכיוון שטראמפ לא דואג יותר מדי לסביבה, בלשון המעטה, צפויה להתחזק.

2. **הסכם הגרעין עם איראן:** הסכם זה הוא ככל הנראה ההישג הגלובאלי הגדול ביותר של אובמה, וגם המהלך הבינלאומי החיובי היחיד שקרה במזרח התיכון בשנים האחרונות. ההעדפה של אובמה "להנהיג מאחור" בניגוד לשימוש הברברי של בוש בכוח, הוכיחה את עצמה במקרה זה. ההסכם היה ניצחון של הפרגמטיות על האגרסיביות בסגנון בוש, שנתניהו וברק ניסו לגרור את ארצות הברית אליה. למעשה, פירק אובמה בהסכם הזה את המושג 'ציר הרשע', שהיה הביטוי האידיאולוגי החריף ביותר של האימפריאליזם האמריקאי והממסד הציוני במזרח התיכון. גם הסכם הגרעין עם איראן מבטא התרחקות משמעותית של ארה"ב מסעודיה.

לקראת כניסתו של טראמפ לתפקיד, מן הראוי לזכור שווינגטון, כמרכז כוח, עדיין מחוברת בעבותות לסעודיה (כמו גם לישראל), ולכן ההתרחקות היחסית עשויה להיות זמנית. ההתבטאויות האגרסיביות של טראמפ בנוגע לאיראן מראות כי הוא עשוי לשרטט מחדש את 'ציר הרשע' כאויב

הפיגינו ופיגינו נגד טראמפ

אלפים פתחו בשבת (14.1) שבוע של הפגנות נגד הנשיא הנבחר דונלד טראמפ בצעדה ליד גבעת הקפיטול שבבירה וושינגטון. מצופה שמאות אלפים ישתתפו במחאות בווינגטון לקראת השבעת טראמפ. נשמעו קריאות לשבש את הטקס.

הצעדה ב-14.1 הסתיימה באנדרטת הזיכרון למרטין לותר קינג, כשלושה ק"מ מגבעת הקפיטול בבירה. המפגינים הבטיחו להיאבק למען שוויון וצדק בתקופת הממשל החדש. הצעדה החלה כמה שעות אחרי שטראמפ תקף את ג'ון לואיס, חבר קונגרס שחור מוכר שהיה מפעיליה המרכזיים של התנועה לזכויות האזרח בשנות ה-60 וה-70, שאמר שאינו רואה בטראמפ נשיא לגיטימי. טראמפ הוכיח שוב את יחסו הגזעני המתנשא, כאשר כתב בטוויטר כי לואיס, דמוקרט מג'ורג'יה, שעשה דבר ושניים בחייו, עוסק רק בדיבורים.

נוער בת"א עם הסרבניות

על האוניברסיטה הניאו-ליברלית

באוניברסיטת תל-אביב יתקיים ערב ביוזמת 'אקדמיה לשוויון' שיוקדש להשכלה הגבוהה בעידן הניאו-ליברלי. מהארגון נמסר: "מדברים על מצוינות ומטפחים העסקה פוגענית. מדברים על רב-תחומיות ומקוריות, אבל הלחץ הוא ליעל את ההוראה, למשטר את המחקר ולאכוף משמעת ניאו-ליברלית. צוות אקדמיה לשוויון העוסק בתרבות הניאו-ליברלית באקדמיה מזמין אתכם להתחיל לדבר על זה, להתחיל לשאול שאלות".

בערב ישתתפו דוברות ודוברים שיתייחסו לנושאים מגוונים: מה קורה למחשבה ולהוראה כשאיכות מתורגמת לכמות? האם אפשר ללמוד על כלכלה אחרת? מהן צורות הניצול בקמפוס? כיצד נאבקים ברחבי העולם בתרבות האקדמית הניאו-ליברלית? בין הדוברים: עמרי בללי, פרופ' עודד גולדרייך, ד"ר הילה דיין, נטלי לוי, המכהנת כיו"ר ועד הסגל הזוטר באוניברסיטת תל אביב, מלי נבו, ד"ר שאול סתר ועלי תולת, עובד קבלן בניקיון, יו"ר ועד עובדות הניקיון באוניברסיטת תל אביב. האירוע יתקיים ביום שלישי, 24 בינואר, בשעה 18:00, באולם 278 בבניין גילמן באוניברסיטת תל-אביב.

כנס מחאה לזכרו של סאמי אל-ג'אער

פורום הכרה קורא להצטרף לכנס המחאה לזכרו של סאמי אל-ג'אער בשבת, 21 בינואר, בשעה 15:00 ברהט, כיכר זגנה. בתוכנית: צעדת מחאה ממקום הכינוס בכיכר וטקס אזכרה ודברים במרכז פיס בעיר.

סאמי אל-ג'אער נורה למוות בידי שוטר בפתח ביתו ב-14 בינואר אשתקד בעקבות פשיטה משטרתית בשכונתו. אל-ג'אער לא היה מעורב בשום צורה ודרך במטרת הפשיטה ולא כל שכן בעימות עם שוטרים. לאחר מקרה הריגה בידי שוטרים, מקובל שהחשודים מושעים מתפקידם עד חקירת מצ"ח. במקרה ההרג ברהט, השוטר החשוד לא הושעה מפקד המחוז פרש עליו את חסותו והעבירו לתפקיד בלשכתו.

245 תלמידי תיכון עירוני א' בתל אביב חתמו (13.1) על עצומת תמיכה בסרבניות הכיבוש ובוגרת בית הספר, תמר אלון (בתמונה), שבחודש נובמבר האחרון הצהירה יחד עם תמר זאבי, תושבת ירושלים, כי אינה מוכנה להיות שותפה לדיכוי העם הפלסטיני. פעילי

תנועת "מסרבות", רשת פוליטית התומכת בסרבני ובסרבניות מצפון, ערכה את אירוע החתמת התלמידים בתמיכה בעצומה שבה נכתב: "אנו החותמים מטה תומכים במאבק הצודק של תמר אלון ותמר זאבי נגד הכיבוש".

תיכון א' לאמנויות, השוכן סמוך לסינמטק תל אביב, הוא כר פורה לפעילים שמאליים כבר שנים רבות, ויצאו ממנו מספר סרבנים בעבר. החותמים הם כשישית מכלל התלמידים בבית הספר, וכולם הוחתמו ביום אחד באופן מקרי, כך שניתן להעריך כי התמיכה רחבה עוד יותר.

אלון וזאבי נמצאות בכלא צבאי יותר מחמישים יום, ומרצות כעת את תקופת כליאתן הרביעית, שבסופה ירצו 74 ימי מאסר. ב-9.1 נשפטו השתיים לשלושים ימי מאסר, אחת מהן בכלא 4 והשנייה בכלא 6, "מתוך מדיניות שנועדה לשבור את רוחן" נמסר ממסרבות.

אלון וזאבי מצטרפות לשורה ארוכה של סרבנים וסרבניות שנמנעו מהשירות הצבאי מטעמי מצפון והתנגדות לכיבוש השטחים הפלסטיניים. בחודש יולי האחרון שוחררה משירות צבאי בשל "אי התאמה והתנהגות רעה וחמורה" הסרבנית תאיר קמינר לאחר שהוחזקה במאסר במשך 166 ימים.

משמרת מחאה בתמיכה בסרבניות תיערך בשבת, 28 בינואר, בשדה מול כלא 4. פרטים על הסעות - ר' בגיליון הבא.

תנועת נשים דמוקרטיות בישראל (תנדי)

אלימות נגד נשים בפרספקטיבה יהודית ערבית

בהשתתפות יו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה,

ח"כ עאידה תומא-סלימאן

ופעילות פמיניסטיות יהודיות וערביות

יום ג', 24 בינואר, ב-18:30, במועדון הגדה השמאלית,

אחד העם 70, תל אביב

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

אהובות מאד - נביל עיוש

2015, מרוקו, צרפת (מרוקאית וצרפתית עם תרגום לאנגלית)

אחרי ההקרנה תתקיים שיחה עם אבי מוגרבי

מוצ"ש, 21 בינואר, 20:00,

אחד העם 70, תל אביב